

[Anne Birgitte Lundholt]

også rent prismæssigt får lov at følges. Ellers giver det nemlig ikke noget resultat.

Den meget dyre og meget bureaukratiske og stive model, regeringen forsøger sig med i det kommende år, vil ikke give mange job. Den vil højst flytte nogle job fra fuld betaling til tilskudsordninger. De første eksempler herpå har allerede vist sig. De første er begyndt at søge om at få overført arbejde, der i dag betales som servicejob til en tilskudsordning.

Derfor skal der anderledes tiltag til. For at anvende regeringens egen erhvervsreddegørelse: Bytteforholdet for servicearbejde hos private – det drejer sig både om vedligeholdelsesarbejder og almindelige servicefunktioner – skal sættes ned, så det nærmer sig 1:1, det vil sige således, at den, der køber en ydelse, ikke selv skal arbejde mere end godt og vel en time for at betale ydelsen.

Sådan var det ifølge regeringens egen reddegørelse i starten af 1960'erne. Sådan er det ikke nu. Men sådan bør det være efter regeringens egne oplysninger i erhvervsreddegørelsen, og sådan vil det desværre ikke blive med regeringens forslag.

Løsningen er nemlig simpel: Skal vi nå det bytteforhold, regeringen selv mener vi skal, så må og skal der indføres en fradragsordning i stedet for en bureaukratisk tilskudsordning. En finanslov med beskæftigelsesmæssig effekt skal naturligvis indeholde flere elementer ud over dette vigtige vedrørende service.

Før sommerferien afleverede Det Konservative Folkeparti i alt 42 beskæftigelsesfremmende forslag til regeringen. Regeringen ønskede ikke dengang at gå ind i realitetsforhandlinger med Det Konservative Folkeparti, og derfor blev der tale om utilstrækkelig og forkert lovgivning. Vi gentager gerne vore 42 forslag og flere til, således at de forhåbentlig nu kan indgå i en konstruktiv forhandling.

Finansloven indeholder overhovedet ingen reelle offentlige besparelser. Også uden en skræmmekampagne om såkaldte massakrer på offentligt ansatte og diskussioner om, hvem der er det sociale flertal og det ikkesociale flertal og vælfærdssamfundets fjender, og hvad der ellers er brugt af kampråb fra socialdemokratiske ordførere, er der stadig muligheder for besparelser og rationaliseringer. De skal findes. Ingen kan være tjent med, at staten bruger flere skatteyderpenge end højst nødvendigt. Det

ville ikke blive accepteret i en privat familie med økonomisk sans.

Vi er helt opmærksom på, at finansloven indeholder store tvungne udgifter til renter af gæld, og vi er opmærksom på, at finansloven indeholder en meget stor byrde af overførselsindkomster, det sidste hovedsagelig forårsaget af det høje arbejdsløshedsniveau. Det vil vi ikke fraskrive os ansvaret for, men det gør selvfølgelig, at man ikke blot med ét slag kan reducere finanslovens udgifter ekstremt voldsomt. Det betyder ikke, at man skal opgive på forhånd, og at der ikke kan gøres noget som helst. Der er behov for, at vi også i forbindelse med finanslovdrøftelserne tager fat på en egentlig arbejdsmarkedsreform først og fremmest for at begrænse arbejdsløsheden, for kun herigenem begrænses udgiften på finansloven varigt.

Men der er også behov for en fordomsfri drøftelse af hele systemet i øvrigt.

Så til de forudsigelser, finansloven bygger på. Jeg kan sige: Var det bare så vel! Det ville jeg virkelig ønske for det danske samfund. Regeringen går ud fra, at Danmark helt alene og ganske isoleret kan flerdoble sin vækst i forbrug og i bruttonationalprodukt. Var der blot tale om en optimistisk prognose, var det selvfølgelig i orden, men nu er der altså tale om, at staten med finanslovsforslagets udformning baserer sin økonomi på disse drømme. Det er her, problemet opstår. Bliver væksten blot 1 pct. mindre end forudsagt, er der minimum 10 mia. kr. mere i underskud. Det er i hvert tilfælde den rettesnor, vi har benyttet i mange år ved hjælp af professionelle økonomer i Finansministeriet. Man kan så undre sig over nogle nyere tal, hvor underskuddet pludselig er nedskrevet til 4 mia. kr., men det kan vi jo få en forklaring på under de kommende drøftelser.

Regeringen er endvidere overbevist om, at et af fremtidens løsener er større samarbejde mellem det offentlige og det private, og derfor lægges der også i noter og i tilhørende lovgivning til finansloven op til flere tiltag, der kan underbygge denne udvikling.

Lad det være sagt med det samme: Det Konservative Folkeparti ser gerne et intensiveret samarbejde mellem det private og det offentlige, men det må og skal være det private, der får tilført viden, som kan bearbejdes og sælges, og ikke det offentlige, der skal til at eje eller drive privat virksomhed. Det har vi desværre set for